

geringsfacilitet, et offentligt transportsystem eller en infrastrukturfacilitet med forsæt til enten at forårsage død eller alvorlig personskade eller at forårsage omfattende ødelæggelse af stedet, faciliteten eller systemet, hvis ødelæggelsen medfører eller sandsynligvis vil medføre et større økonomisk tab.

En person begår ifølge *stk. 2* ligeledes en forbrydelse, hvis den pågældende forsøger at begå en forbrydelse som nævnt i *stk. 1*.

Omfattet af kriminaliseringspligten er efter *stk. 3* også tilfælde, hvor den pågældende medvirker til en forbrydelse som anført i *stk. 1* eller *2*, eller organiserer eller pålægger andre at begå en sådan forbrydelse. Det samme gælder, når den pågældende på anden måde medvirker til, at en gruppe personer, der handler med et fælles formål, begår en eller flere forbrydelser som anført i *stk. 1* eller *2*. Denne medvirken skal være forsættelig og skal enten foretages i den hensigt at fremme gruppens generelle kriminelle virksomhed eller formål eller foretages med viden om, at gruppen har til hensigt at begå den eller de pågældende forbrydelser.

Artikel 2 skal sammenholdes med *artikel 4*, der medfører pligt til at kunne straffe de i *artikel 2* nævnte handlinger med passende straffe under hensyn til handlingernes alvorlige karakter. *Artikel 2* skal endvidere ses i sammenhæng med *artikel 5*, hvorefter sådanne handlinger, navnlig når de er beregnet eller egnet til at fremkalde en terrortilstand blandt den brede befolkning eller hos en gruppe personer eller bestemte personer, ikke skal kunne anses for berettigede af politiske, filosofiske, ideologiske, racemæssige, etniske, religiøse eller andre lignende grunde.

Efter *artikel 3* finder konventionen som udgangspunkt ikke anvendelse, når forbrydelsen er begået inden for en enkelt stat, hvori den formodede gerningsmand og ofre er statsborgere, og på hvis område den formodede gerningsmand befinder sig.

Artikel 6 fastsætter regler om *straffemyndighed*.

Efter *stk. 1* er der pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor forbrydelsen begås på den pågældende stats område, ombord på et fartøj, der sejler under den pågældende stats flag, eller i et fly, der er registreret efter den pågældende stats lovgivning på det tidspunkt, hvor forbrydelsen blev begået, samt i tilfælde, hvor forbrydelsen begås af en statsborger fra den pågældende stat.

Efter *stk. 2* er det overladt til den enkelte stat at beslutte, om der skal være straffemyndighed, når forbrydelsen begås mod en statsborger fra den pågældende stat eller mod en af den pågældende stats stats- eller regeringsfaciliteter i udlandet, herunder en af den pågældende stats ambassader eller andre diplomatiske

eller konsulære lokaler. Det samme gælder, når forbrydelsen begås af en statsløs person, som har fast bopæl på den pågældende stats område, eller i et forsøg på at tvinge den pågældende stat til at foretage eller undlade at foretage en bestemt handling, samt i tilfælde, hvor forbrydelsen begås ombord på et fly, der drives af den pågældende stats offentlige myndigheder.

Stk. 1 og *2* suppleres i *stk. 4* af en bestemmelse, der medfører pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor den formodede gerningsmand befinder sig på en stats område, og staten ikke udleverer den pågældende til nogen anden deltagende stat, der har straffemyndighed i overensstemmelse med *stk. 1* eller *2*. Endvidere præciseres det i *stk. 5*, at konventionen ikke afskærer en stat fra at udøve straffemyndighed i overensstemmelse med sin nationale lovgivning.

Artikel 7-10 og *14* indeholder en række bestemmelser om *strafforfølgning, udlevering og retshjælp*. Lignende bestemmelser findes i andre internationale konventioner, f.eks. *artikel 6, 8 og 10-11* i FN-konventionen af 18. december 1979 imod gidseltagning samt *artikel 6-10* i FN-konventionen af 14. december 1973 om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter.

Endvidere åbnes i *artikel 13* mulighed for under visse nærmere betingelser *midlertidigt at overføre en person*, der tilbageholdes eller afsoner straf på en stats område, til en anden stat, når staten anmoder herom med henblik på vidneforklaring, identifikation eller anden bistand i forbindelse med fremskaffelse af bevismateriale til efterforskning eller retsforfølgning af forbrydelser, som er omfattet af konventionen. Lignende bestemmelser er fastsat i *artikel 11* i den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager.

De ovennævnte bestemmelser om udlevering og retshjælp i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger skal sammenholdes med *artikel 11 om politiske forbrydelser mv.* i samme konvention. Efter denne bestemmelse må en stat ikke afslå udlevering eller retshjælp til en anden stat med den begrundelse, at forbrydelsen anses for en politisk forbrydelse, en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse, eller en forbrydelse, der udspringer af politiske motiver. Forbudet ifølge bestemmelsen er absolut. En stat kan således ikke ved tiltræden af konventionen tage forbehold over for bestemmelsen.

Udlevering og retshjælp kan dog fortsat nægtes efter *artikel 12*, hvis der er vægtige grunde til at antage, at anmodningen er fremsat med det formål at tiltale eller straffe en person på grund af dennes *race, religion,*